

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 348/2016
07.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљене В.С., због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене В.С., адвоката В.Б. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду ЗК.бр.2522/2013 од 11.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.714/15 од 24.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене В.С., адвоката В.Б., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду ЗК.бр.2522/2013 од 11.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.714/15 од 24.12.2015. године као неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду ЗК.бр.2522/2013 од 11.09.2015. године окривљена В.С. оглашена је кривом за кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика (КЗ) и изречена јој је условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 4-четири месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена за време од 1-једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, те је обавезана на плаћање суду трошкова кривичног поступка и то паушала у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Виши суд у Београду, пресудом Кж1.бр.714/15 од 24.12.2015. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљене В.С., адвоката В.Б. и пресуду Првог основног суда у Београду ЗК.бр.2522/2013 од 11.09.2015. године, потврдио.

Бранилац окр. В.С., адв. В.Б., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона – одредбе чл. 438. став 1. и 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине пресуде Првог основног суда у Београду ЗК.бр.2522/2013 од 11.09.2015. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.714/15 од 24.12.2015. године, као и да окривљену и њеног браниоца обавести и позове на седницу већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.С., адв. В.Б., је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама, тиме што је окривљена оглашена кривом за кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, учињена повреда кривичног закона на штету окривљене, из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да је за постојање овог кривичног дела потребно да је давање неистините изјаве или навођење неистинитих чињеница извршено приликом оверавања истих у јавној исправи, а да орган не врши оверавање исправе када сам доноси одлуку из своје надлежности и да предузимање процесних радњи од стране окривљене као странке у поступку и доношење оставинског решења од стране судије не представљају обележја кривичног дела у питању ни било којег кривичног дела, па да је правилном применом кривичног закона окривљену требало ослободити од оптужбе, односно обуставити кривични поступак.

Изложени наводи захтева, по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. КЗ, према законском опису дела, чини онај ко довођењем у заблуду наведе надлежни орган да у јавној исправи, записнику или књизи овери штогод неистинито што може да служи као доказ у правном саобраћају.

У конкретном случају, према чињеничном опису дела у изреци и утврђењу у образложењу побијане првостепене пресуде, сагласном опису у оптужном акту, окривљена В.С. је свесно и вољно, у оставинском поступку који је покренула пред

тада Другим општинским судом у Београду, довела у заблуду поступајућег судију, изјавом да је након смрти М.Ј. од сродника који по закону полажу право на наслеђе остала само она, о чему је сачињен записник од 04.02.2009. године прикривајући при томе чињеницу да већ постоји оставинско решење истог суда О.бр.570/72 од 26.12.1972. године којим је претходно већ расправљена заоставиштина иза пок. М.Ј. и којим је за јединог наследника по основу закона проглашена његова супруга В.Ј., за које је решење окривљена знала и тиме навела поступајућег судију да у решењу О.бр.82/09 од 04.02.2009. године овери такав неистинит податак оглашавајући окривљену В.С. за једину наследницу по основу закона на активи заоставштине М.Ј. описаној у наведеном оставинском решењу.

Из овако описаних и утврђених чињеница и околности, према правилном становишту првостепеног суда које прихвата и другостепени суд, произилазе сва законска обележја кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, за које је окривљена оглашена кривом побијаном правноснажном пресудом, јер је надлежан орган, у законом прописаној форми, сачинио забелешку (записник) о наследничкој изјави окривљене која садржи неистинит податак да је она једини законски наследник заоставштине и доношењем оставинског решења на основу тако сачињене наследничке изјаве, а које служи као доказ чињенице која има значај за правне односе, потврдио тај (неистинит) податак, доведен у заблуду изјавом окривљене, дакле, оверио јавну исправу са неистинитом садржином.

Стога су, по оцени Врховног касационог суда, неосновани наводи у захтеву за заштиту законитости да се у конкретном случају не ради о оверавању неистините изјаве у јавној исправи па да нема обележја кривичног дела у питању, у поступању окривљене.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљене истиче и противречност изреке побијане правноснажне пресуде са образложењем пресуде, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, и такође истиче да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено у погледу предмета заоставштине јер се ради о заоставштини која није била распоређена у време када је окривљена оглашена за наследника.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је захтев браниоца окр. В.С. у делу у којем је поднет из наведених разлога, недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу

члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.